Týden

42 / 2026

Obsah

Svatá Terezie z Ávily
Sedmikráska chudobka
Volby a Pavel
Větrníky a nádoba
Film Výzva (Вызов) - The Challenge
Téma: Pohanství vs. křesťanství na našem území

Svatá Terezie z Ávily

15. října 2026 (duchovní)

A ze svátků našich světců bych dnes rád připomněl právě dnešní den, kdy má svátek Tereza. Jsou sice 3 svaté Terezy, svatá Terezie z Ávily, svatá Terezie z Lisieux a svatá Matka Tereza z Kalkaty, ale my se budeme věnovat té první, tedy svaté Terezii z Ávily, neboli Terezii od Ježíše. A 15. říjen je právě její svátek.

Terezie byla velká křesťanská mystička. Narodila se v roce 1515 v Ávile a již od dětství ji fascinovaly životy svatých. Ve věku sedmi let utekla z domova, protože chtěla zemřít jako mučednice mezi Maury. Zastavil je strýc, který se vracel do města a zahlédl Terezii s bratrem za městskými hradbami. Po matčině smrti ve věku 19 let tajně odešla z domova a vstoupila do karmelitánského kláštera Vtělení v Ávile.

V klášteře začala zakoušet duchovní vytržení, které navozovala pomocí

modlitby a kontemplace. Také ji ovlivnila duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly.

Pozvedala se z nejnižšího stupně „vzpomínky“ do „zbožného ticha“ či dokonce „zbožné extáze“, která patří k dokonalému sjednocení s Bohem. V tomto posledním stupni, jak říkala, zažívala požehnané slzy.

Také se jí zjevoval Kristus v tělesné podobě, i když neviditelné. Tato zjevení trvala téměř bez přerušení více než dva roky. V jiném zjevení ji opakovaně probodl serafín rozžhavenou špičkou zlatého kopí srdce, čímž jí způsobil nevýslovnou bolest v oblasti ducha i těla.

Těžištěm Tereziiny mystické praxe je vzestup duše ve čtyřech stupních, kterými jsou vnitřní modlitba, neboli zbožná kontemplace, modlitba ticha, zbožné sjednocení a nakonec zbožná extáze, při které může být tělo zdvihnuto do prostoru. Tvrdí se, že ji skutečně více než jednou viděli levitovat během mše svaté. Terezie je jedním z nejvýznačnějších autorů o vnitřní modlitbě a mezi autory mystické teologie zaujímá jedinečné místo.

O svaté Terezii od Ježíše by bylo možné mluvit dlouhé hodiny, což tedy dělat nebudeme. Ale věřím, že mnohé z vás mohla Tereza zaujmout k dalšímu zkoumání. Protože je to rozhodně velmi zajímavá křesťanská mystička. A mimochodem je se svatou Terezou spojeno i Pražské Jezulátko, ale to je zas jiný příběh.

Sedmikráska chudobka

15. října 2026 (zdraví)

Dneska bych chtěl promluvit o malé drobné kytičce, často přehlížené, ale i ta její přehlíženost je součást její zvláštní síly.

Chtěl jsem o ní mluvit kvůli tomu, že jsme během léta a podzimu mluvili o

kytičkách na různá zranění, a bez této kytičky by náš výčet nebyl úplný. A tou drobnou zázračnou kytičkou je zdánlivě obyčejná sedmikráska chudobka, latinsky *Bellis perennis*.

V běžné fytoterapii se používá ve formě čaje při kašli, nachlazení a zahlenění. Ale také se používá při jarní očistě, protože podporuje činnost jater, žlučníku a sleziny. Tedy velmi silná bylinka, kterou máme téměř všude kolem sebe a kvete od jara až do podzimu. Včera, když už jsem přemýšlel o tom, že vám o ní řeknu na Hvězdě, tak jsem ji potkal v trávě. Tedy je dobré si zapamatovat to, že když jste někde náhle nachlazení a nemáte u sebe žádné jiné bylinky, tak stačí se porozhlédnout venku po trávnících a natrhat si sedmikrásky. Pokud tedy zrovna není 20 centimetrů sněhu.

Ale ještě zajímavější je použití sedmikrásky ve formě homeopatického léku, protože to je velmi důležitý lék na vnitřní zranění. Mluvili jsme již o pohmoždění svalů, řezných ran, poranění šlach nebo kostí, kdy se používá Arnika, měsíček, routa nebo kostival. Ale sedmikráska se používá, když je nějaký úraz, při kterém můžeme mít nějaké vnitřní zranění. Typicky například v autě při nějakém nárazu nebo třeba při sportu.

Samozřejmě to nenahradí lékařské vyšetření, pokud se stalo něco vážného, ale pokud co nejdříve podáme *Bellis perennis*, můžeme předejít nějakým vážnějším stavům, protože organismus začne co nejdříve s regeneračními procesy.

Tedy tím jsme se v našich okénkách přírodních léčivých prostředků postupně seznámili s nejdůležitějšími léky na fyzická zranění, které je dobré mít u sebe při nějakých cestách anebo když pečujeme o děti. Tedy udělám malý stručný přehled. Arnika na pohmožděniny, měsíček na řezné rány a krvácení, routa na poranění šlach, kostival na zlomeniny a sedmikráska na vnitřní zranění. Jen s těmito pěti léky je možné pomoci při mnoha nepříjemných zdravotních stavech. A tak je velmi důležité vnímat nádheru a dary přírody, která je všude kolem nás.

Volby a Pavel

15. října 2026 (společnost)

Je zajímavé, jak se dění kolem voleb soustředilo na naprosto groteskní dovolenou hradního manekýna a jeho cestu soukromým tryskáčem, která byla mnohem horší než samotné ignorování voleb.

Totiž to, že nějaká soukromá osoba zaplatí nejvyššímu ústavnímu představiteli státu cestu tryskáčem přes půl světa, jen aby si udělal fotku v tričku u volební urny, znamená, že nejvyššího ústavního činitele v zemi mají zcela ve své moci ti, kteří disponují takovými soukromými tryskáči.

Nad tím by se měl každý rozumně uvažující člověk pozastavit. Jenže voličů Petra Pavla se něco takového jako rozumné uvažování netýká. A jeho politručka navíc zcela vážně prohlásí, že prezidentský pár má přece právo na odpočinek.

Jenže za tímto komickým divadlem probíhaly volby. A ty zatím po prvním kole dopadly tak, jak se dalo očekávat.

Ale je důležité si uvědomit, že voleb je sice dobré se účastnit, protože alespoň trošku tím můžeme něco ovlivnit, ale je důležité si nemyslet, že se tím tvoří politika státu a vlády. Náš volební systém nemá s demokracií nic společného. Ve volbách rozhodují peníze, které stranám poskytují klanově-korporátní skupiny, které tyto strany řídí. Volby je důležité sice maximálně využít, ale o celkovém směřování státu se rozhoduje úplně někde jinde.

Tedy nevkládejme do voleb očekávání a nebuďme pak zklamaní tím, že to jako vždy nevyjde. Ono to ve skutečnosti nevyjde nikdy. Ti, co to řídí, chtějí, abychom čtyři roky, nebo u Senátu 6 let sledovali zprávy, které nám sami podstrčí, potom nadšeně běželi s obálkou k urně, odevzdali svůj hlas, a pak několik let zas dál odevzdaně seděli a sledovali další zprávy.

Ti, co to řídí, se nás snaží udržovat neustále v této pasivitě a jen občas nám chtějí dovolit odevzdat jim rituálně svůj souhlas s tím, že si s námi mohou dělat

úplně to, co se jim zlíbí.

Pokud chceme něco změnit, pak je potřeba, abychom z tohoto začarovaného kruhu vystoupili a neodevzdávali jim svůj souhlas, ale vzali vládu nad svou zemí zpět do svých rukou. To se sice nestane hned, ale až se nám podaří rozhýbat i jen celkem malou část veřejnosti, tak se to podaří. Protože boží síly nám s tím pomůžou.

Větrníky a nádoba

15. října 2026 (společnost)

Ještě se podíváme do českých médií.

Mluvili jsme před chvílí o volbách a nedá mi nezmínit ještě jednu z velmi příznačných věcí, kterou jste jistě zaznamenali. Letos bylo umožněno volit i nesvéprávným lidem.

Na jednu stranu je to zřejmá snaha, aby lidi již úplně rezignovali. Aby se zkrátka smířili s tím, že se může stát naprostá šílenost a ono jim to projde. Z voleb se tak stala skutečná parodie.

Ale na druhou stranu je na tom i něco potěšujícího. Protože alespoň více lidem začne docházet, že věřit té naší pseudodemokracii skutečně nejde. A tak se jim tento tah nakonec nevyplatí.

Ale ještě další dobrá zpráva, která je důležitější, než se zdá. Lidé v referendech poslali větrníky tam, kam patří, tedy kromě jednoho případu z 21. V Dětřichovicích na Svitavsku si větrník bohužel odhlasovali, a tak si tam tuto smontovatelnou ekologickou katastrofu nechají nainstalovat.

Ve zbývajících 20 vyhrála láska k přírodě. A rozhodně doporučuju si přečíst

nádobu. Tedy jakéhosi Jiřího Nádobu na Seznamu, který splodil článek s názvem „Větrníky v Česku skoro nikdo nechce. Něco je špatně“.

A nádoba hned v úvodu píše: Dezinformace vítězí, zdravý úsudek prohrává.

No moc bych nádobě přál, aby si vedle větrníku postavil domeček a tam by mohl psát dál své články o tom, že například plyn je potřeba dovážet z vysoce nestabilních oblastí, ze kterých se snadno stává válečná zóna. Ano, právě takoví jako nádoba vytvářejí válečné zóny tím, že podporují válku proti Rusku. A ten domeček ať si nádoba postaví třeba v Německu, protože tady ho myslím již nikdo nepotřebuje.

A tak je důležité vidět, jak aktivita lidí skutečně dokáže měnit věci. A nic takového nezměnily volby. Přestože se před rokem dostali do vlády Motoristi, kteří spolu s Babišem mohli větrné elektrárny klidně škrtnout, neudělali to. Ale ono jim to nejde až tak úplně vyčítat, protože oni je zkrátka škrtnout nemohli. Oni o tom totiž ve skutečnosti vůbec nerozhodují. Ale ti, kdo o tom rozhodnout můžou, jsou aktivní lidé. Bez občanské aktivity by větrníky stály úplně všude.

Film Výzva (Вызов) - The Challenge

15. října 2026 (kultura)

V našem filmovém okénku jsme se minule dostaly až do Indie a dnes se podíváme trochu blíž, i když stále na východ od nás. A to do velké země našich východních bratří, a to do Ruska.

A dnes vás chci pozvat na velmi zvláštní film s názvem Вызов, do angličtiny překládaný jako The Challenge.

Natočil ho v roce 2023 režisér Klim Šipenko a hlavní roli ztvárnila Julija Pěresild.

Ten film je o ruské doktorce, která odletí na orbitální stanici, aby ve vesmíru udělala operaci kosmonautovi, který by s největší pravděpodobností nepřežil sestup na zem.

Celý film je velmi dobře natočený, dobře dramaturgicky vystavěný, Julija Pěresild je velmi zajímavá a podává zajímavý herecký výkon.

A ono by to bylo celkem zajímavé, ale nijak příliš výjimečné scifíčko, kdyby se netočilo dost zajímavým způsobem, o kterém jsem vůbec netušil, když jsem se na něj koukal.

No a tak když jsem se na něj díval, tak sice zajímavý příběh, ale to, co na tom filmu bylo pro mě fascinující, bylo to, že během sledování části, která se odehrávala ve vesmíru, jsem měl opravdu pocit, jako že se vznáším. Že filmaři dokázali ten stav beztíže natočit velmi intenzivním způsobem. Vypadalo to skutečně jako živé.

No a to jsem netušil, že ono se to ve vesmíru skutečně točilo! Že režisér s Julií Sergejevnou Pěresild odletěli na orbitální stanici a zraněného kosmonauta si zahrál kosmonaut, který tam tou dobou byl.

Tedy všem doporučuju, pokud se chcete podívat na zajímavé drama, které se točilo ve vesmíru, tak si pusťte ruský film Вызов, který spíše najdete pod anglickým názvem The Challenge.

Pohanství vs. křesťanství na našem území

15. října 2026 (duchovní)

Pohanství má v současnosti pro mnoho lidí velmi lákavý étos a kristianizaci našeho území vnímají jako násilný teror. Po více než tisíci letech a mnoha přepisování historie však není překvapivé, že je tato doba vykládána mnoha

protichůdnými výklady. A nelze to vyřešit jednoduchým tvrzením, že „jak to bylo doopravdy“, protože všechny protichůdné názory tvrdí, že to tak je „doopravdy“. A tedy abychom zjistili, co se tou dobou vlastně dělo, potřebujeme se ponořit do hloubky.

Pokud bychom na celou věc pohlíželi čistě hmotně a materialisticky, tak obě náboženství, jak pohanství, tak křesťanství, mají své struktury společenských hodnot a západní křesťanství má i svoji výraznou organizační centralistickou strukturu, kterou lze snadno využít k mocenským účelům. Potud by měli přívrženci pohanství pravdu. Západní křesťanství přinášelo nový systém řízení společnosti a někteří vládcové prosazovali tuto strukturu násilně. Jenže to se vůbec netýká náboženství samotného. A východní křesťanství tuto přísně centralistickou strukturu nemá. Tedy je důležité se podívat na křesťanství jako takové bez římské centralistické moci. Ostatně Římané byli vždy vojáci s vojenským způsobem uvažování a tento vojenský systém přilepili k římskému křesťanství.

Pokud chceme skutečně pochopit vztah mezi křesťanstvím a pohanstvím, je potřeba opustit materialistický pohled a přesunout se k pohledu duchovnímu. A tedy nevnímat tato náboženství jako hodnotový systém, ale jako spirituální komunikaci s oblastí mezi zemí a nebem.

A tedy potřebujeme přijmout to, že obě náboženství jsou pravdivá a nejsou to jen nějaké duševní projekce tak, jako to vykládají marxisticko-leninské učebnice. A budeme pro zjednodušení pracovat s naším českým – slovanským pohanstvím, a tedy na pohanství jiných koutů naší planety, včetně hinduismu a indiánských náboženství, nebudeme brát zřetel.

Pokud chceme proniknout do tajů těchto dvou náboženství, je potřeba přijmout to, že jsou reálné. Tedy bohové například Perun, Radegast, Morana, Mokoš, Santovít či Svarog skutečně existují a lidé, zejména pohanští kněží, s nimi mohou komunikovat a lidé si od nich mohou vyprosit přízeň, mohou spolu s nimi dělat slavnosti. Jenže pokud přijmeme existenci těchto bytostí, tak si to nemůžeme představovat tak, že existují jen bytosti hodné. Jsou to nehmotné

bytosti neviditelných sfér, mezi kterými se samozřejmě pohybují i bytosti poťouchlé a některé vysloveně zlé.

Tedy nelze si toto pohanství představovat jako ráj na zemi. A že lidem pomáhají hodní bohové jen za to, že jim v pravidelných intervalech pořádají slavnosti a dávají obětiny. Člověk od své podstaty není pouze hodný a dobročinný a někteří chtějí víc než ostatní. A těmto lidem se do jejich služeb nabízejí bytosti nedobré a temné, se kterými je možné provádět magické rituály, a za to tyto bytosti slouží lidem. Jenže víme moc dobře z pohádek, jak to funguje. Vždy je to něco za něco. Lidé za hmotný prospěch podepíšou smlouvu s temnotou.

Pohanství si tedy můžeme představit tak, že existovali jak hodní lidé, kteří se snažili o vytváření pozitivního společenství a pomoci ostatním, ale existovali i zlí lidé, kteří zneužívali temné síly pro svůj prospěch a škodili ostatním ve jménu bytostí, kterým sloužili. A to není nějaká historická spekulace. To můžeme vidět jak v mýtech, tak v náboženských praktikách primitivních národů a kmenů, které byly zaznamenány v posledních staletích.

A také víme celkem s jistotou, že v různých přírodních náboženstvích docházelo k lidským obětem, protože si tím šamani vyprošovali přízeň temných různých bytostí, a lidské oběti rozhodně nevyžadovaly bytosti světlé. Celkem hezky je to zobrazené ve filmu Apokalypto od Mela Gibsona, který vychází z historických záznamů.

Tedy i pohanství na našem území nebyla procházka růžovou zahradou. Lidé obcovali s různými magickými silami, a to jak s těmi pozitivními, tak i s těmi zlými. A pokud se někdo rozhodl používat temné síly proti někomu, obrana nebyla snadná. Představovat si, že všichni lidé byli v době pohanství hodní a nikdo nevyužíval temné síly, je naivní. Společnost se proti tomu jistě bránila, ale neznamená to, že to bylo snadné.

A do této kultury přišlo křesťanství.

Křesťanství vneslo do naší pohanské kultury zcela novou úroveň. Kristus a jeho světlo se totiž stalo velmi silným nástrojem proti temným silám. Lidé, kteří měli

problémy s ochranou proti temným silám, se najednou mohli opřít o Krista. K tomu nebylo potřeba nějakého vnucování ani boj. Pro lidi s dobrým srdcem byl příchod křesťanství skutečnou spásou. Jistě jste každý z vás viděli nějaké horory o exorcismu. Různí lidé v pohanských dobách mohli být i různě posedlí a najednou Kristovi kněží tyto lidi zachránili ve jménu Krista jen pomocí kříže.

To je ten hlavní důvod, proč lidé na našem území křesťanství přijímali. A i historické prameny toto potvrzují. V historii Evropy samozřejmě najdeme i různé epizody násilného pokřesťanšťování a případně i epizody kácení posvátných hájů od různých pomýlených horlivců. Za dobu tisíce let si nemůžeme představovat, že veškeré procesy probíhaly mírumilovně, když se různé skupiny mezi sebou vyvražďovaly kvůli celkem drobným záminkám.

Ale na našem území Čech a Moravy docházelo k přijímání křesťanství spontánně, protože lidé vnímali pozitivní sílu Krista. A vidíme, že takto spontánně to probíhalo na celém území slovanského světa. Slované mají jednoduše pro čisté duchovní křesťanství své genetické vlohy. A pokud by neexistovala snaha Východofranské říše dostat naše území pod římskou církevní strukturu, tak by byl celý slovanský svět včetně našeho území pravoslavný.

Jenže kníže Svatopluk zřejmě podlehl korupci a proti pravoslaví se postavil, Metodějovy žáky vyhnal a poklonil se římskému mocenskému systému. A aby se tento římský mocenský vliv prosadil i v Čechách, byla zavražděna kněžna Ludmila a následně i kníže Václav.

Ale to přitom neznamená, že i katolická církev nenesla duchovnost. Jen se k této duchovnosti přilepila mocenská římská struktura s vlastními zájmy.

Nicméně slovanský svět přijal křesťanství velmi přívětivě, protože Slované jsou od své podstaty mírumilovní a rozeznali v křesťanství pozitivní duchovní síly. A to přitom vůbec neznamená, že nutně museli odvrhnout své bohy. Tyto dva světy se po jistou dobu prolínaly. Jenže v křesťanství lidé nalézali skutečnou čistotu a ochranu. A tu také nalézali nejen ve spojení s Kristem, ale i Pannou Marií, anděly a různými svatými bytostmi. A v desátém století toto pochopil i

kníže Václav, který položil základy naší národní duchovnosti.